

λεμοι και ο Πόλεμος του Κόλπου, και σε όλους υπήρχαν χριστιανοί που σκότωναν κόσμο.

Επίσης δεν ξέρω τι εννοεί ο πατέρας όταν λέει: «Μη κώνεις τη μύτη σου στις δουλειές των άλλων», γιατί δεν ξέρω τι εννοεί όταν λέει «δουλειές των άλλων». Εγώ κάνω ένα σωρό πράγματα με άλλους ανθρώπους και στο σχολείο και στο μαγαζί και στο σχολικό. Η δουλειά η δική του είναι να πηγαίνει σε σπίτια άλλων ανθρώπων και να τους φτιάχνει τους καυστήρες τους και τη θέρμανσή τους. Κι όλα αυτά τα πράγματα είναι δουλειές των άλλων.

Η Σόμπαν καταλαβαίνει. Όταν μου λέει να μην κάνω κάτι, λέει ακριβώς τι είναι αυτό που δεν επιτρέπεται να κάνω, κι αυτό εμένα μου αρέσει.

Για παράδειγμα, είπε μια φορά: «Δεν πρέπει ποτέ να δίνεις γροθιές στη Σάρα ή να τη χτυπάς με οποιονδήποτε τρόπο, Κρίστοφερ, ακόμα κι αν σε χτυπήσει πρώτη. Αν σε ξαναχτυπήσει, μείνε μακριά της, ακίνητος, μέτρα από το 1 μέχρι το 50 κι ύστερα έλα και πες σ' εμένα τι έκανε, ή πες τι έκανε σε κάποιο από τα άλλα μέλη του προσωπικού».

Ή, για παράδειγμα, είπε μια φορά: «Αν θέλεις να κάνεις κούνια και είναι άλλα παιδιά στις κούνιες, δεν πρέπει ποτέ να τα σπρώχνεις για να κατέβουν. Πρέπει να τα ρωτάς αν μπορείς να κάνεις κι εσύ. Κι ύστερα πρέπει να περιμένεις μέχρι να τελειώσουν».

Όταν όμως άλλοι άνθρωποι σου λένε τι δεν μπορείς να κάνεις, δεν το κάνουν μ' αυτόν τον τρόπο. Έτσι αποφασίζω από μόνος μου τι να κάνω και τι να μην κάνω.

Εκείνο το βράδυ πέρασα από το σπίτι της κυρίας Σίαρς, χτύπησα την πόρτα και περίμενα να μου ανοίξει.

Όταν άνοιξε την πόρτα, κρατούσε ένα φλιτζάνι τσάι, φορούσε παντόφλες από προβιά και παρακολουθούσε στην τηλεόραση ένα τηλεπαιχνίδι γνώσεων, γιατί η τηλεόραση ήταν ανοικτή κι άκουγα καθαρά κάποιον που έλεγε: «Η πρω-

τεύουσα της Βενεζουέλας είναι... α) το Μαράκας, β) το Καράκας, γ) η Μπογκοτά ή δ) η Τζορτζιάουν». Εγώ βέβαια ήξερα πως είναι το Καράκας.

«Κρίστοφερ», είπε εκείνη, «στ' αλήθεια δε νομίζω πως έχω όρεξη να σε δω αυτή τη στιγμή».

«Δε σκότωσα εγώ τον Ουέλινγκτον», της είπα τότε.

Κι αυτή μου απάντησε: «Τι δουλειά έχεις εδώ πέρα;»

«Ήθελα να έρθω», είπα, «για να σας πω ότι δε σκότωσα εγώ τον Ουέλινγκτον. Και επίσης ότι θέλω να ανακαλύψω ποιος τον σκότωσε».

Λίγο από το τσάι της χύθηκε στο πάτωμα.

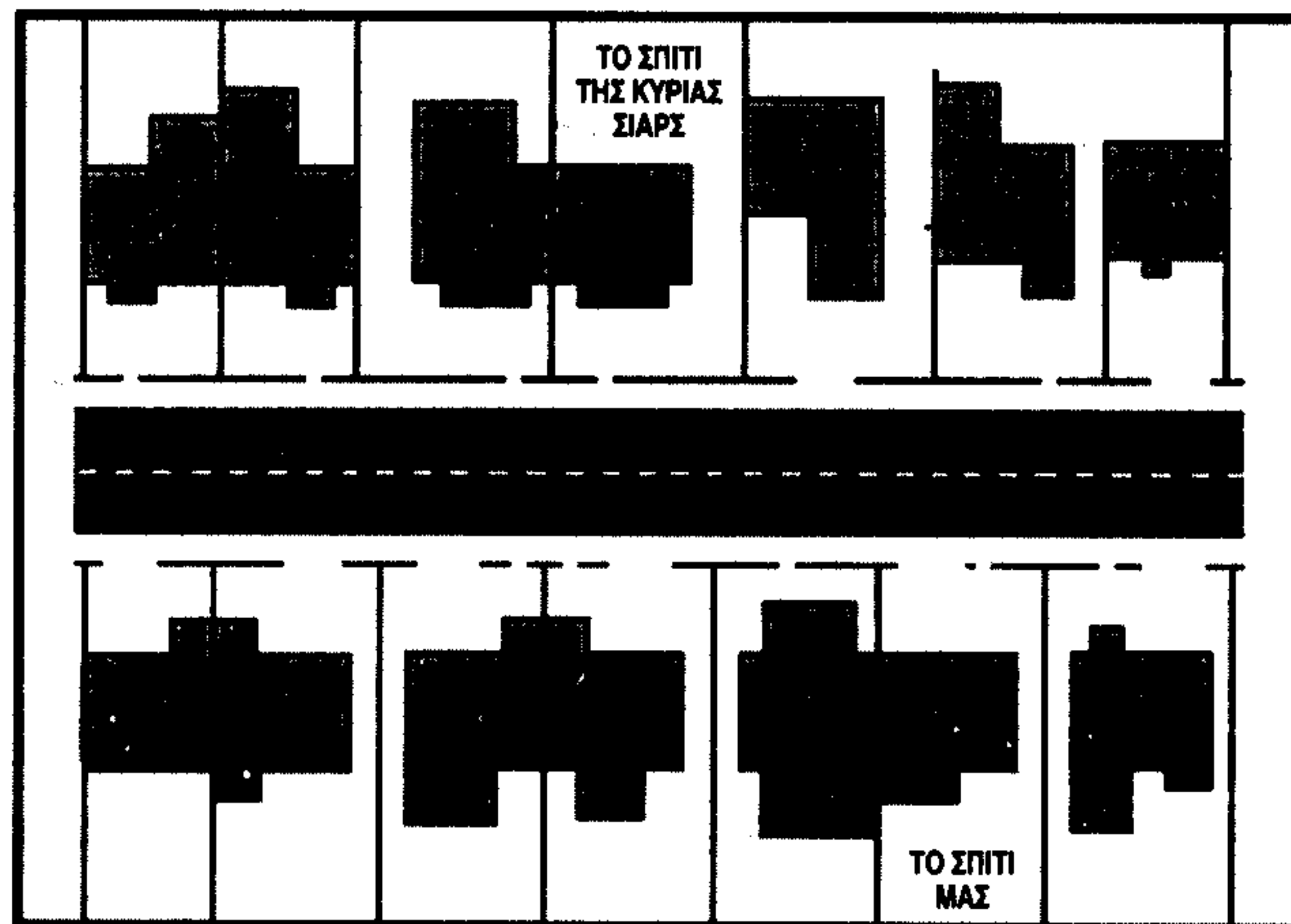
«Ξέρετε ποιος σκότωσε τον Ουέλινγκτον;» ρώτησα.

Δεν απάντησε στην ερώτησή μου. Είπε μονάχα: «Αντίο, Κρίστοφερ» κι έκλεισε την πόρτα.

Τότε αποφάσισα να δράσω ως ντετέκτιβ.

Έβλεπα καθαρά πως με κοίταζε έντονα και πως ήθελε να φύγω, γιατί την έβλεπα όρθια στο χολ της, πίσω από το θολό τζάμι της εξώπορτας της. Έτσι προχώρησα στο μονοπατάκι και βγήκα από τον κήπο. Ύστερα στράφηκα και είδα πως δε στεκόταν πια στο χολ της. Βεβαιώθηκα πως δε με έβλεπε κανείς, σκαρφάλωσα στον τοίχο, βάδισα σύρριζα στο πλάι του σπιτιού και μπήκα στην αποθήκη όπου φύλαγε όλα τα εργαλεία της κηπουρικής, στο πίσω μέρος του κήπου.

Η αποθήκη ήταν κλειδωμένη με λουκέτο και δεν μπορούσα να μπω μέσα. Έτσι, έκανα το γύρο μέχρι το πλαϊνό παράθυρο. Εκεί στάθηκα πιο τυχερός. Όταν κοίταξα από το παράθυρο, είδα καθαρά μια τσουγκράνα που ήταν ίδια κι απαράλλαχτη με την τσουγκράνα που είχα δει καρφωμένη στον Ουέλινγκτον. Ήταν ακουμπισμένη στον πάγκο δίπλα στο παράθυρο και την είχαν καθαρίσει, γιατί δεν υπήρχε αίμα στις μυτερές της άκρες. Διέκρινα και μερικά άλλα εργαλεία: ένα φτυάρι, ένα δικράνι κι ένα από εκείνα τα με-

Ύστερα βεβαιώθηκα πως είχα τον ελβετικό στρατιωτικό σουγιά μου στην τσέπη μου, βγήκα έξω και χτύπησα την πόρτα του αριθμού 40, που βρίσκεται απέναντι από το σπίτι της κυρίας Σίαρς, πράγμα που σημαίνει ότι κατά πάσα πιθανότητα κάτι θα είχαν δει. Οι άνθρωποι που μένουν στο νούμερο 40 λέγονται Τόμσον.

Την πόρτα άνοιξε ο κύριος Τόμσον. Φορούσε ένα μακό μπλουζάκι που έγραφε:

**Μπίρα.
Χάρη σ' αυτήν
εδώ και 2.000 χρόνια
ακόμα και οι ασκημοούρηδες κάνουν σεξ**

«Τι μπορώ να κάνω για σένα;» είπε ο κύριος Τόμσον.

«Ξέρετε ποιος σκότωσε τον Ουέλινγκτον;» είπα εγώ.

Δεν τον κοίταξα στο πρόσωπο. Δε μου αρέσει να κοιτάζω τους ανθρώπους κατά πρόσωπο, ιδιαίτερα όταν είναι ξένοι.

Δεν είπε τίποτα για λίγα δευτερόλεπτα. Ύστερα είπε: «Ποιος είσαι;»

«Είμαι ο Κρίστοφερ Μπουν από το νούμερο 36 και σας ξέρω», είπα εγώ. «Είστε ο κύριος Τόμσον».

«Είμαι ο αδελφός του κυρίου Τόμσον», είπε αυτός.

«Ξέρετε ποιος σκότωσε τον Ουέλινγκτον;» είπα εγώ.

«Ποιος διάολος είναι ο Ουέλινγκτον;» είπε αυτός.

«Ο σκύλος της κυρίας Σίαρς», είπα εγώ. «Της κυρίας Σίαρς από το νούμερο 41».

«Σκότωσε κανείς το σκύλο της;» είπε αυτός.

«Με μια τσουγκράνα», είπα εγώ.

«Χριστέ μου», είπε αυτός.

«Μια πιρούνα για τον κήπο», είπα εγώ, μήπως και δεν είχε καλοκαταλάβει για τι εργαλείο τού μιλούσα. «Ξέρετε ποιος τον σκότωσε;» συμπλήρωσα.

«Δεν έχω την παραμικρή ιδέα», είπε αυτός.

«Είδατε τίποτα ύποπτο την Πέμπτη το βράδυ;» είπα εγώ.

«Δε μου λες, παιδί μου», είπε αυτός, «νομίζεις πράγματι πως είναι σωστό να βγαίνεις στη γύρα και να ρωτάς τέτοια πράγματα;»

«Ναι, γιατί θέλω να μάθω ποιος σκότωσε τον Ουέλινγκτον και γράφω κι ένα βιβλίο σχετικά», είπα εγώ.

«Ε, λοιπόν, εγώ ήμουν στο Κόλτσεστερ την Πέμπτη», είπε αυτός, «επομένως ρωτάς λάθος άνθρωπο».

«Ευχαριστώ», είπα εγώ και απομακρύνθηκα.

Στο νούμερο 42 δεν απάντησε κανείς.

Είχα δει τους ανθρώπους που ζουν στο νούμερο 44, αλλά δεν ήξερα πώς τους λένε. Είναι μαύροι: ένας άντρας και μια γυναίκα με δύο παιδιά, ένα αγόρι κι ένα κορίτσι. Στην πόρτα εμφανίστηκε η κυρία. Φορούσε μπότες που έμοιαζαν με στρατιωτικές αρβύλες και στον καρπό του χεριού της 5 βραχιόλια από επαργυρωμένο μέταλλο που έβγαζαν έναν καμπανιστό ήχο. «Ο Κρίστοφερ είσαι, ε;» είπε.

Είπα πως εγώ ήμουν και τη ρώτησα αν ήξερε ποιος σκότωσε τον Ουέλινγκτον. Ήξερε ποιος ήταν ο Ουέλινγκτον

κι έτσι δε χρειαζόταν να της εξηγήσω, και είχε ακούσει πως τον είχαν σκοτώσει.

Ρώτησα αν είχε δει τίποτα ύποπτο την Πέμπτη το βράδυ, που να ήταν ίσως αποδεικτικό στοιχείο.

«Σαν τι;» είπε εκείνη.

«Αγνώστους, ας πούμε», είπα εγώ. «Ή ανθρώπους να καβγαδίζουν».

Εκείνη όμως είπε πως ούτε είχε δει ούτε είχε ακούσει τίποτα.

Τότε αποφάσισα να κάνω αυτό που λένε *αλλαγή πλευσης* και τη ρώτησα αν ήξερε κάποιον που ίσως ήθελε να στενοχωρήσει την κυρία Σίαρς.

«Ίσως θα έπρεπε να κουβεντιάσεις γι' αυτό με τον πατέρα σου», είπε τότε.

Εγώ εξήγησα πως δεν μπορούσα να ρωτήσω τον πατέρα μου, γιατί η έρευνα ήταν μυστική, μιας και ο πατέρας μου μου είχε πει να μη χώνω τη μύτη μου στις δουλειές των άλλων.

«Ίσως και να μην έχει άδικο, Κρίστοφερ», είπε εκείνη.

«Ωστε λοιπόν δεν ξέρετε τίποτα που θα μπορούσε να είναι αποδεικτικό στοιχείο», είπα εγώ.

Κι εκείνη είπε: «Όχι». Κι ύστερα είπε: «Να προσέχεις, νεαρέ».

Είπα πως θα πρόσεχα κι ύστερα την ευχαρίστησα για τη βοήθεια. Μετά πήγα στο νούμερο 43, που είναι δίπλα στο σπίτι της κυρίας Σίαρς.

Οι άνθρωποι που ζουν στο νούμερο 43 είναι ο κύριος Ουάις και η μητέρα του κυρίου Ουάις, που βρίσκεται σε αναπηρική καρέκλα. Αυτός είναι και ο λόγος που αυτός ζει μαζί της, ώστε να την πηγαίνει στα μαγαζιά και να τη βγάζει περίπατο.

Την πόρτα άνοιξε ο κύριος Ουάις. Μύριζε ανθρωπίλα, μπαγιάτικα μπισκότα και χαλασμένο ποπκόρν, όπως μυρί-